

## **No vaig trobar cap altra solució**

És l'edifici del mig, entre aquells dos més alts d'allà a la dreta, el que té tres pisos i tres veïns. En dos d'ells encara s'hi veu claror. Ja és mitja nit. Ara han tancat la llum del segon. La del primer segurament no tardarà gaire a apagar-se.

Sí, allà és on viu el meu pare. Es diu Martí, com jo. En el segon pis s'hi està el senyor Guillem, un simpàtic i amable avi de la seva mateixa edat. Aquest, només té una mania fortament arrelada: té una gran obsessió per l'estalvi, ho aprofita tot i segueix al peu de la lletra totes les normes i recomanacions que li diuen per gastar menys en el que sigui. Viu amb en Nelson, el seu cuidador. Jo visc uns quants carrers més avall. He sortit a passejar el meu gos, com cada nit. No sé si el va convèncer el regal d'aniversari que li vaig fer aquest any però ..., es que no vaig trobar cap altra solució. Aquí, al carrer, s'ha girat una mica de vent, la remor de les fulles dels arbres i les seves ombres amb les llums dels fanals avisen d'una atmosfera una mica misteriosa.

Ara, farà el mateix de cada nit: es disposarà per anar dormir; avui, com cada dia, no fan res que li agradi a la televisió, veurà un got de llet, mirarà amb enyorança aquell estimat retrat de sobre el tocador i li llençarà un delicat petó que li provocarà una escalfor que li recorrerà el cos des dels llavis fins els peus, mirarà que el seu company ja estigui descansant i tancarà el llum. Arribarà el silenci que cada dia se li fa més pesat, des que va morir la mare. "Bona nit pare, que dormis bé", li dic, enviant-li un petó amb la mà i mirant la finestra on s'acaba d'apagar la llum.

–Nelson?

–Digui'm, senyor Guillem.

–On estàs? Fa estona que no et sento.

–Reposant, senyor Guillem, però estaré amb vostè ara mateix si em necessita.

–No gràcies. No cal que obris el llum, només recordava els bons moments que hem passat aquesta tarda amb en Martí i l'Hèctor. Que tinguis bona nit, Nelson.

–Jo també m'ho he passat molt bé senyor Guillem. Que tingui bona nit, senyor Guillem.

Va ser ell, el senyor Guillem, el que em va donar la idea. Des que el pare està amb l'Hèctor, sembla que està mes bé. Va preferir Hèctor, que un nom de dona, les xafarderies del barri no tardarien en pensar malament d'ells dos, em va dir somrient. L'Hèctor es servicial, atent, net i no fa olor de cap colònia, disciplinat, tendre, sap fer cuina catalana i sap cantar cançons en la nostra llengua i de la seva època, o així em varen dir. La seva despesa l'he pogut assumir, de fet l'ha pogut assumir ell amb la seva pensió i quatre quartos que he afegit jo.

Ep! Algú s'ha aturat davant del seu portal. Va amb un patinet. Obre la porta amb una mica de dificultat. No identifico qui és, hi ha poca llum. Ah! deu ser el veí del tercer que plega tard de la feina ... suposo.

—Hèctor? Què és aquest soroll? ... Hèctor? On ets? ... Havies d'estar al meu costat, estàs en mode descans. Hèctor! ... Però que és aquest soroll? On ets? No trobo l'interruptor, no puc obrir la llum!

Així m'agrada pare, que puguis descansar tranquil·lament. Jo també estic molt més tranquil ara que tens a l'Hèctor.

—Hèctor? On ets? ... Ja saps que tinc dificultats per aixecar-me sol. Vine a ajudar-me, que esperes? ... Que és aquest soroll qui hi ha al rebedor? Mira que si caic!

I tant, que estic molt tranquil amb l'Hèctor, a la botiga d'electrodomèstics ja em varen dir que eren molt efectius, fiables i segurs.

—Hèctor! Però si ara això no toca. Perquè estàs escombrant? Son la una de la matinada. I perquè has posat el rentavaixelles i la rentadora a aquestes hores de la nit? I la màquina de fer mandonguilles? Però què et passa? Què és aquest trasbals?

Quina sort que el senyor Guillem visqui a l'edifici del meu pare. Fins i tot ahir a la tarda varen estar tots quatre jugant a cartes.

—Espero que no s'intercanviessin els comandaments a distancia, s'assemblaven tant!— vaig dir mentre entrava plàcidament amb el gos per la porta de casa uns carrers més avall.

Josep Maria Lisbona